

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/29/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312010808
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4312010808.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného F. V. , pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c/ (§ 138 písmeno a/), písmeno d/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/ a § 127 odsek 3) Trestného zákona a iný zločin a prečiny, o odvolaní obžalovaného F. V. proti rozsudku Okresného súdu Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 06.12.2012, sp. zn. 3T/167/2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 23. mája 2013 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno c/, písmeno d/, písmeno e/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný

F. V., narodený XX.XX.XXXX v I., trvale bytom

V. číslo XXX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona), § 41 odsek 2 Trestného zákona (v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2012 z 28.11.2012 uverejneného pod číslom 428/2012 Z.z.) a § 42 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s a na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona z r u š u j e s a výrok o treste uloženom obžalovanému právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Levice z 24.10.2011 sp. zn. 2T/178/2011 (ktorý mu bol doručený 27.10.2011), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci v senáte, napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného F. V. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania:

- v jednočinnom súbehu zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c/ (§ 138 písmeno a/), písmeno d/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/ a § 127 odsek 3) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkom základe, že:

1/ dňa 24.09.2011 v čase o 08.15 hodine v obci Šarovce vošiel cez otvor v oplatení do dvora rodinného domu číslo 87, odkiaľ zobral tam nachádzajúcu sa motyku do rúk, s ktorou prišiel do kuchyne k G. U., narodenému XX.XX.XXXX, ktorý v tom čase podriemaval v kresle, siahol mu do ľavej ruky do vrecka bundy, na čo sa on zobudil a zbadal, ako nad ním obžalovaný stojí s motykou v ľavej ruke, s ktorou mu následne pohrozil a povedal „daj mi peniaze, lebo ťa zabijem“, na čo sa G. U. zľakol a následne mu z vrecka bundy vybral mince v hodnote minimálne 3,- eur, avšak keď mu povedal, že ide za starostkou povedať, čo sa mu stalo, rozbehol sa a ušiel preč cez záhradu a otvor v plote, pričom počas úteku vo dvore odhodil motyku, čím G. U. spôsobil škodu vo výške najmenej 3,- eur;

- v jednočinnom súbehu zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkom základe, že:

2/ dňa 24.09.2011 v čase o 15.30 hodine v obci Šarovce v okrajovej časti zvanej smetisko zastavil I. A., ktorý v tom čase prechádzal okolo na bicykli a pýtal si od neho jeho mobilný telefón s tým, že si potrebuje zavolať, pričom mu ho však I. A. nechcel dať, tak mu dal dve facky a keď si I. A. zložil bicykel na zem, na ktorom mal položený záhradný ručný postrekovač a otočil sa k obžalovanému, tento ho udrel päťou do oblasti pravého líca, v dôsledku čoho spadol na zem, kde mu obžalovaný z uší vytrhol slúchadlá k mobilnému telefónu a začal mu vyberať z vrecka mobilný telefón zn. Nokia 2220i a keďže sa mu to nepodarilo, pretože I. A. sa bránil, začal hio na zemi kopať do oblasti krížov, pričom sa I. A. podarilo ujsť a zavolať na políciu, keď volal, zbadal, že obžalovaný miesta, kde si odložil bicykel odišiel, preto sa vrátil k bicyklu, kde už slúchadlá k mobilnému telefónu a ani záhradný postrekovač nenašiel, následne odišiel na bicykli domov, bicykel si oprel o smetiaky na dvore svojho rodinného domu číslo 397 v obci Šarovce a keď videl prechádzať okolo hliadku polície, rozbehol sa za ňou, pričom počas toho, ako išiel za hliadkou, zbadal, ako obžalovaný z dvora jeho rodinného domu zobral tam odložený bicykel zn. Olpram, čím I. A. spôsobil zranenie, a to narazenie tváre v oblasti maxily vľavo s dobou liečenia do sedem dní a odcudzením bicykla škodu vo výške 20,- eur.

Za tieto zločiny a prečiny súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému uložil podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 7 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona), § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov a sedem mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia súčasne zrušiac podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona výrok o treste uloženom obžalovanému právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Levice z 24.10.2011 sp. zn. 2T/178/2011 (ktorý mu bol doručený 27.10.2011), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému a prokurátorovi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 06.12.2013, ihneď po ktorom, teda včas obžalovaný podal odvolanie smerujúce výlučne proti výroku o treste napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnil tvrdením, že uložený mu trest je veľmi vysoký. Písomným podaním doručeným súdu prvého

stupňa až 12.02.2013 takto podané odvolanie odôvodnil aj tvrdením, že k poškodenému G. U. nešiel s úmyslom lupiť, ale len ukradnúť železo a pokiaľ chytil do ruky motyku a ňou na tohto útočil, tak sa len bránil pred týmto útočiacim poškodeným. Obžalovaný zopakoval svoj nesúhlas s neadekvátnou, príliš vysokou výmerou uloženého mu trestu, pretože nezodpovedá nebezpečnosti jeho činu tak, aby si ho zaslúžil a namietol aj použitie tzv. asperačnej zásady pri ukladaní mu trestu napadnutým rozsudkom, z ktorých všetkých dôvodov Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) požiadal, aby ho v bode 1/ výroku o vine napadnutého rozsudku uznal vinným len zo spáchania trestného činu krádeže, pri ukladaní mu trestu s poukazom na zmenu v tomto smere uskutočnenú Ústavným súdom SR nepoužil tzv. asperačnú zásadu a následne mu trest uložil na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej zákonom

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolaniu obžalovaného čiastočne vyhovieť tak, že po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste mu odvolací súd uloží súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2012 z 28.11.2012.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridžajúc sa písomných dôvodov podaného odvolania tvrdil, že neurobil lúpež, ale iba krádež, v ktorom smere sa domáhal právne jeho konanie posúdiť a uložiť mu miernejší trest.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd plnením svojej prieskumnej povinnosti v prejednávanej veci (v ktorej bola obžaloba podaná 31.07.2012 a ktorá bola odvolaciemu súdu predložená na rozhodnutie 28.02.2013) v rozsahu vyplývajúcom mu z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku, na podklade odvolania podaného obžalovaným preskúmal iba výrok o treste napadnutého rozsudku (iba proti ktorému odvolanie podané obžalovaným v lehote pätnásť dní od oznámenia mu napadnutého rozsudku vyhlásením na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 06.12.2012 v jeho prítomnosti smerovalo) a správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku napadnutého rozsudku predchádzalo a to aj z hľadiska výskytu takých prípadných chýb, ktoré neboli odvolaním obžalovaného vytýkané, ktoré by však mohli odôvodniť podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením z dôvodov vyššie uvedených iba na výrok o treste napadnutého rozsudku uloženom obžalovanému obmedzenej prieskumnej povinnosti odvolací súd následne zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok (v dobe predchádzajúcej napadnutému rozsudku) dostupných dôkazov nevyhnutne potrebných na objasnenie všetkých skutočností dôležitých pre určenie druhu trestu a jeho výmery tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku, ktoré dôkazy súd prvého stupňa ako potrebné pre svoje rozhodnutie o treste ukladanom napadnutým rozsudkom obžalovanému na hlavnom pojednávaní v prejednávanej veci aj vykonal (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov zameraných na objasnenie skutočností dôležitých pre určenie druhu trestu a jeho výmery na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by boli porušením ustanovení majúcich zabezpečiť v hore uvedenom smere objasnenie veci alebo právo obhajoby.

Zistenia súdu prvého stupňa dôležité pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktoré mohol mať v dobe pred vyhlásením napadnutému rozsudku za preukázané, tak mohli vychádzať (a napokon aj vychádzali)

z výsledkov z vyššie uvedených hľadísk úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania, zodpovedajúceho všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, pričom súd prvého stupňa pri hodnotení všetkých týchto vykonaných, v dobe predchádzajúcej vyhláseniu napadnutého rozsudku dostupných dôkazov dôsledne postupoval aj podľa ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 12 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

Plnením z dôvodov vyššie uvedených iba na výrok o treste napadnutého rozsudku uloženom obžalovanému obmedzenej prieskumnej povinnosti odvolací súd súčasne zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci všetky zistené a dokázané skutočnosti právne neposúdil podľa všetkých, do úvahy prichádzajúcich ustanovení zákona a to v otázke úhrnného trestu, uloženie ktorého v prejednávanej veci podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona obžalovanému tiež prichádzalo do úvahy, pretože bez ohľadu na v dobe vyhlásenia napadnutého rozsudku zákonu zodpovedajúcim spôsobom a opodstatnene obžalovanému podľa § 42 odsek 1 (a tiež podľa zásad uvedených v ustanovení § 41 odsek 2) Trestného zákona ukladaného súhrnného trestu, súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom ukladal obžalovanému trest za dva zločiny a dva prečiny spáchané aj v prejednávanej veci dvomi zažalovanými skutkami. (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku).

Z dôvodu vyššie uvedeného odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa výroku o treste uloženom obžalovanému s výnimkou absencie právnej úvahy súvisiacej s úhrnným trestom, uloženie ktorého obžalovanému prichádzalo prejednávanej veci tiež do úvahy, je v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože súd prvého stupňa v ňom inak uviedol všetky zistené skutočnosti, o ktoré oprel u obžalovaného nezistenie žiadnej, v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti, zistenie jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 37 písmeno h/ Trestného zákona, neprihľadnutie na ich z týchto dôvodov vzniknutý pomer podľa § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 7 Trestného zákona, zistenie splnenia podmienok na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 odsek 1 (a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2), odsek 2 Trestného zákona, zaradenie obžalovaného na výkon uloženého mu trestu do podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nezistenie splnenia podmienok a predpokladov mimoriadneho zníženia trestu ukladaného obžalovanému podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona, napokon aj tie, ktoré súd prvého stupňa považoval za zistené a dôležité z ostatných hľadísk a zásad ukladania trestu ustanovených v § 34 odsek 1, odsek 3 a odsek 4 Trestného zákona a tiež zo všetkých týchto hľadísk relevantné právne úvahy, ktorými sa v prejednávanej veci pri posudzovaní všetkých týchto dokázané skutočnosti spravoval posudzujúc ich podľa príslušných ustanovení zákona (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného zákona).

V dobe po vyhlásení napadnutého rozsudku, a to 21.12.2012 bol v Zbierke zákonov pod číslom 428/2012 uverejnený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2012 z 28.11.2012 (ďalej len „Nález ÚS SR“), ktorým rozhodol o nesúlade slov „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ v texte § 41 odsek 2 za bodkočiarkou Trestného zákona s článkom 1 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý mal nepochybný vplyv a význam na zákonnosť (z hľadísk upravených v § 41 odsek 2 Trestného zákona, ale následne aj na opodstatnenosť (nepoužitia § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 7 Trestného zákona) a napokon aj na primeranosť výmery obžalovanému napadnutým rozsudkom uloženého trestu odňatia slobody, v ktorom smere (avšak iba v ňom) bolo treba považovať odvolanie obžalovaného za dôvodné.

Rovnako v dobe po vyhlásení napadnutého rozsudku, a to 02.01.2013 bolo v Zbierke zákonov pod číslom 1/2013 uverejnené rozhodnutie prezidenta Slovenskej republiky z 02.01.2013 o amnestii („ďalej len „Rozhodnutie o amnestii“), ktoré tiež malo určitý vplyv a význam na primeranosť výmery obžalovanému napadnutým rozsudkom uloženého trestu odňatia slobody.

Odvolací sú po doplnení dokazovania na ním o odvolaní obžalovaného konanom verejnou zasadnutím zistil, že jeden (a iba jeden) z dvoch skorších, obžalovanému uložených (a v dobe vyhlásenia napadnutého rozsudku nezahladených) trestov, a to podmienený, uložený trestným rozkazom súdu prvého stupňa z 23.03.2010 sp. zn. 2T/65/2010 mu bol odpustený článkom I Rozhodnutia o amnestii (č.l. 218), pretože druhý, a to nepodmienený, z hľadiska ukladania súhrnného trestu obžalovanému

relevantný, vo výmere osem mesiacov trestným rozkazom súdu prvého stupňa z 24.10.2011 sp. zn. 2T/178/2011 uložený trest odňatia slobody mu článkom II Rozhodnutia o amnestii odpustený nemohol byť, pretože ho 19.08.2012 vykonal (č.l. 219), z ktorých oboch dôvodov bolo potrebné v dobe konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu obžalovanému ukladať úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 188 ods. 2 Trestného zákona (na sedem rokov až dvanásť rokov) upravenej s použitím jednak § 38 odsek 2, ods. 4 Trestného zákona (zvýšením dolnej hranice o jednu tretinu, teda na osem rokov a osem mesiacov), jednak § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení Nálezu ÚS SR (zvýšením hornej hranice o jednu tretinu, teda na šesťnásť rokov).

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok aj:

- ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (písmeno c/);
- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/);
- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/).

Podľa § 321 odsek 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 odsek 1 alebo odsek 2 Trestného poriadku, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedené dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno c/, písmeno d/, písmeno e/ odsek 2 Trestného poriadku na podklade odvolania obžalovaného, zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uloženom mu treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom tak, že na podklade súdom prvého stupňa zistených a odvolacím súdom doplnených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery, po ich zákonom zodpovedajúcom právnom posúdení a z hľadiska primeranosti aj vyhodnotení obžalovanému podľa zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v § 188 odsek 2 Trestného zákona upravenej postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (teda v dôsledku nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Trestného zákona a zistenia jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona) uložil podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení Nálezu ÚS SR (za štyri trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu, z ktorých dva sú zločinom) úhrnný a súčasne podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona (a tiež podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení Nálezu ÚS SR, teda za päť trestných činov spáchaných vo viacčinnom súbehu, z ktorých dva sú zločinom) súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a osem mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia (pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov v prejednávanej veci nebol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin) súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušiac výrok o treste uloženom obžalovanému právoplatným trestným rozkazom súdu prvého stupňa z 24.10.2011 sp. zn. 2T/178/2011 (ktorý bol obžalovanému doručený 04.11.2011) ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolací súd mal za to, že tento druh trestu (odňatia slobody nepodmienečný) a jeho výmera (bezprostredne na dolnej hranici vyššie uvedeným spôsobom ustanovenej trestnej sadzby)

obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, nezistená žiadna poľahčujúca a zistená jedna priťažujúca okolnosť, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy) a preto je spôsobilý aj na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, lebo zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.